

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

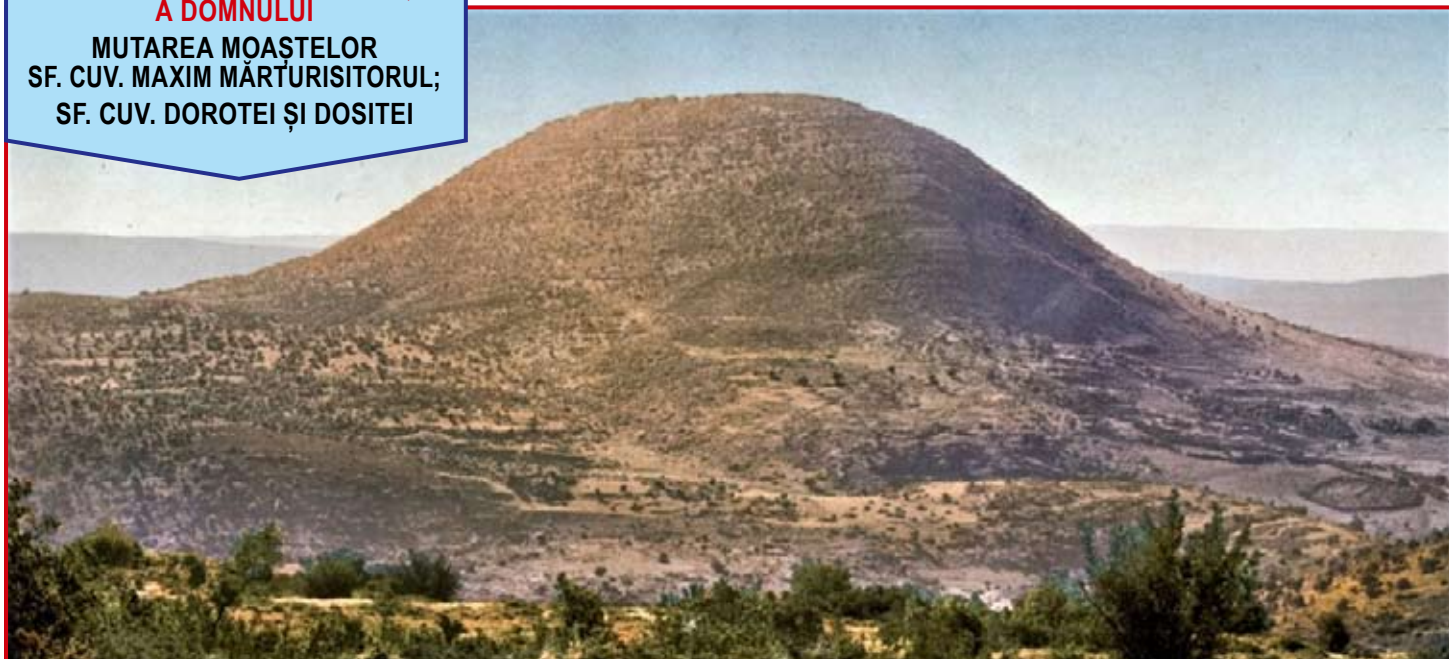
NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 10-A DUPĂ RUSALII
(Vindecarea lunaticului)
ODOVANIA SCHIMBĂRII LA FAȚĂ
A DOMNULUI

MUTAREA MOASTELOR
SF. CUV. MAXIM MĂRTURISITORUL;
SF. CUV. DOROTEI ȘI DOSITEI

LOCURI BIBLICE ÎN VECINĂTATEA MUNTELUI TABOR

„Și pe când se coborau din munte, Iisus le-a poruncit..” (Matei 17, 9)

Aceste cuvinte preced pericopa evanghelică care se citește astăzi, căci Sfânta Evanghelie ne poartă cu mintea în ziua Schimbării la Față a Domnului.

Domnul cobora de pe muntele Schimbării la Față la poalele Taborului când a fost întâmpinat de un om care adusese la ucenici pe fiul său lunatic. Văzând că ucenicii n-au putut să-l tămăduiască, chinutul tată se prezintă în fața Mântuitorului spunându-I durerea: tămăduiește pe fiul meu, căci ucenicii tăi n-au putut să-l tămăduiască; este lunatic și un demon îl chinuie cumplit aruncându-l în foc și în apă. Domnul îl tămăduiește pe fiul său, subliniind încă o dată cât de importantă este credința. Ucenicii n-au putut să-l scoată căci acest fel de demoni nu iese decât cu post și cu rugăciune.

Prin această minune Domnul își arată puterea sa dumnezeiască și mila față de cel aflat în suferință. Cobora de pe muntele Schimbării la Față unde Petru, Iacob și Ioan au văzut slava sa

dumnezeiască. Iar aici, la poalele muntelui, Domnul vestește patimile Sale cele mântuitoare.

De fiecare dată călătorul ajuns la poalele Muntelui Tabor nu poate să treacă cu vederea câte pagini de istorie biblică s-au întâmplat în aceste locuri. Aici, la poalele muntelui, se află peștera lui Melchisedec, regele Salemului, cel care l-a întâmpinat pe Avraam cu pâine și vin. Tot de aici se vede muntele Ghilboa unde, în luptă cu filistenii și-a pierdut viața primul rege al Israelului, Saul, împreună cu fiul său, Ionatan.

Aici se află vestita localitate Endor și tot aici la poalele muntelui Domnul și-a arătat Dumnezeirea Sa, înviind pe fiul văduvei din Nain. Pe acel munte și-a arătat Domnul slava Sa Dumnezeiască la Schimbarea la Față.

Și tot pe Tabor doi români, călugări cu viață îmbunătățită, Irinarh Rosetti și ucenicul său Nectarie Banu au zidit lui Dumnezeu un locaș de închinare cu bani adunați cu greu de la poporul român. Chiar și astăzi soborul mănăstirii de

maici de pe Tabor este compus majoritar din călugărițe românce de la mănăstirea Măgura de pe valea Troțușului.

Cât de aproape este sufletul nostru de aceste minunate locuri pomenite în Evanghelia de astăzi! Ce popor minunat, ce popor frumos a fost poporul nostru și câte binecuvântări a primit de la Dumnezeu pentru fidelitatea pe care a arătat-o față de învățătura Lui și de Biserica Lui!

Amin! ❖

Părintele Dinu Pompiliu

SFÂNTUL IERARH SIMPLICIAN, EPISCOP AL MEDIOLANULUI

Continuăm să vă prezentăm viețile sfinților ale căror moaște le-a primit de curând parohia Șerban Vodă. Astăzi vi-l facem cunoscut pe Sfântul ierarh Simplician, Arhiepiscop al Milanului între anii 397 și 400.

Apropiat de Sfântul Ambrozie, episcop al Mediolanului, i-a fost acestuia din urmă învățător și părinte duhovnicesc, iar după plecarea acestuia la cele veșnice în 397, i-a urmat în scaunul episcopal. Ziua de prăznuire a Sfântului Simplician este 14 august. (n.r.)

Acest Sfânt Simplician s-a născut în jurul anului 320 și a devenit preot al Bisericii din Milano, deoarece s-a distins prin sfințenia vieții sale și prin amploarea pe care au dobândit-o învățăturile sale.

Fiind un foarte bun cunoscător al limbii grecești și a filosofiei neoplatonice, în jurul anului 355 a participat la viața culturală romană și a avut o prietenie strânsă cu Mario Vittorino, care era un strălucit cunoscător al artei retoricești din vremea aceea, în Roma. Acest orator celebru, care era păgân și căruia Senatul român îi dedicase chiar și o statuie ridicată – în semn de admirație - chiar în Forul roman, îndrumat de Sfântul Simplician, a hotărât să abandoneze idolii și să depășească orice fel de formă de onoruri pământești, omenești și trecătoare și s-a încredințat pe el însuși, cu tot sufletul, unicului adevăratului Domn, Iisus Hristos, trecând la dreapta credință.

În anul 374, Sfântul Ambrozie, care, deși era încă catehumen la vremea aceea, dar reprezenta cea mai mare autoritate politică din nordul Italiei, fiind aclamat de către popor, este ales și desemnat Episcop de Milano.

Proaspătul Episcop Ambrozie a găsit în persoana preotului Simplician un adevărat maestru neîntrecut, acesta din urmă contribuind mult la formarea creștină, teologică și pastorală a Episcopului Ambrozie.

Simplician a avut de asemenea un rol

important în convertirea la dreapta credință a Fericitului Augustin, care i-a dedicat mai apoi una din lucrările sale și care și-a adus aminte de personalitatea Sfântului, scriind cu stimă și venerație în cartea sa, „Confesiunile”, aceste cuvinte la adresa Sfântului Simplician: „Am făcut o vizită la Simplician, care a fost un adevărat tată Episcopului Ambrozie - datorită harului pe care episcopul îl primise de la el - și pe care Ambrozie l-a iubit într-adevăr ca pe un tată. În Simplician a strălucit harul Tău, Doamne! Auzisem că, de tânăr, a trăit cu totul devotat Ție! Dar, acum el era bătrân și lungă sa existență pe care o închinase cu totul Ție, printr-o abnegație sfântă, l-au făcut să acumuleze o experiență mare, o profundă cunoaștere și o mare înțelepciune; și, cu adevărat, nu greșeam afirmând aceste lucruri despre el...”

Atât de mult se răspândise în întreaga lume faima sfințeniei sale și înțelepciunea sa pastorală, încât a fost invitat să participe la un Consiliu bisericesc întrunit în ținuturile

îndepărtate ale Africii.

Fiind pe patul de moarte, în data de 4 aprilie 397, Sfântul Ambrozie a desemnat în locul lui pe preotul Simplician ca Episcop de Milano, ca fiind „cel mai potrivit succesor pentru scaunul episcopal, în ciuda vârstei sale avansate”.

Timp de trei ani, el a condus ca un înțelept și bun pastor credincioșii Bisericii din Milano.

Tot Sfântului Simplician îi va scrie și Episcopul din Trento, San Vigiliu, ca să-l informeze despre martiriul sfinților Sisiniu, Martiriu și Alexandru, care a avut loc în Valle di Non, în data de 29 mai 397, iar apoi trimite acestuia la Milano și sfințele lor moaște. (n.r. - fragmente din aceste moaște avem și noi în biserica Șerban Vodă.)

Sfântul Simplician a murit în anul 400 și corpul său a fost depus și este venerat în Biserica Sf. Maria Fecioara, care este acum închinată și dedicată numelui său. **(Informații – Eliana Petria) ❖**

Fericți cei prigonți

Cine l-a cunoscut pe părintele Teofil Părăian, cu siguranță l-a auzit recitând măcar una din poeziile Zoricăi Lațcu. Probabil le cunoștea aproape pe toate.

Zorica Lațcu s-a născut în 1917 în Ungaria, în familia unui avocat român. Deși avea o infirmitate congenitală care o făcea să se miște și să vorbească greu, avea o minte ascuțită și o sensibilitate deosebită. A urmat cursurile facultății de litere din Cluj între anii 1936 și 1940. A fost apropiată de părintele Arsenie Boca care a îndrumat-o spre monahism. A intrat în obștea mănăstirii Vladimirești în 1948 unde a și fost călugărită cu numele de Teodosia. Între anii 1955 și 1957 a fost arestată și a trecut prin locurile de detenție de la Galați, Văcărești și

Constanța. A scris poezii și i s-au publicat mai multe volume în anii '40. În 1990 se

întoarce la mănăstirea de metanie, iar la 8 august 1980 o cheamă Domnul la liniște. ❖

Rugăciune de Zorica Lațcu

*Doamne, încă să nu-mi dai,
Frumusețile din rai,
Și încă nu îmi dăruie,
Ale slavei bucurii.
Nu mă-ndemn încă să-ți cer,
Fericirile din cer,
Până când prin lume-ți duci
Tu, povara Sfintei Cruci,
Până când însângerat
Și lovit și înspinat,
Treci pe calea cu dureri,
Fericire cum să-ți cer?*

*Dă-mi Stăpâne Crucea Ta
Și mă-nvață-a o purta,
Și în inimă cu jale,
Dă-mi durerea Maicii Tale,
Și în piept cu frângere,
Dă-mi a Maicii plângere.
Dă-mi Stăpâne să-Ți sărut,
Urma pașilor în lut,
Și mai dă-mi cu sânge s-alerg,
Tălpile să Ți le șterg,
Cu iubirea mea duioasă,
Ca femeia păcătoasă.*

LA PRAZNICUL ADORMIRII MAICII DOMNULUI

Astăzi ea a trecut la cele veșnice, așa cum trec oamenii la cele veșnice. Însă atunci când toți Apostolii au petrecut-o și au înmormântat-o, la înmormântare, din îngăduința Domnului, nu a fost prezent Sfântul Apostol Toma. Când a venit peste trei zile, el și-a făcut cunoscută dorința de a săruta mormântul și sfințele moaște ale Născătoarei de Dumnezeu. Când au mers la mormânt și l-au deschis, au văzut că nu mai este trupul Preasfintei Maici a Domnului. Trupul ei îl luase Domnul la Ceruri. Aceasta s-a arătat în aceeași zi, căci Preasfânta Maică a Domnului s-a arătat spre seară tuturor Apostolilor și a făcut cunoscut că ea plecat la Fiul său, deasupra tuturor Cerurilor.

Astfel, întâia după Domnul Hristos, Maica Domnului și Născătoarea de Dumnezeu a ajuns să cunoască această mare bucurie, să se înalțe cu trupul și să învieze cu trupul, așa cum Fiul său a înviat. Prin acestea ea a arătat ceea ce a voit Domnul prin învierea Sa. Aceasta înseamnă că, în această lume, El a înviat-o din morți, a înviat trupul ei, ca să arate că noi vom învia în ziua înfricoșătoarei Judecăți.

Ați auzit astăzi Sfânta Evanghelie a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Atunci când a venit în casa prietenilor Săi, a lui Lazăr și a surorilor sale (Lc 10, 38-42), [...] sora mai tânără, Maria, s-a așezat la picioarele lui Iisus și asculta cuvântul Său. Iar Marta, casnică, sora mai mare, se străduia ca să-L întâmpine mai bine pe Mântuitorul [...] Îi zice: „Doamne, spune-i deci să-mi ajute. Iată, am multă treabă.” Iar El îi zice: „Marto, Marto, te îngrijești și pentru multe te silești; dar un lucru trebuie, un lucru este de trebuință.” (Lc 10, 38-42)

Ce înseamnă acesta? Să ai credință în Domnul Hristos și să ascuți poruncile Sale și să îplinești învățăturile Sale. Maria partea bună și-a ales, spune Mântuitorul (Lc 10, 42), acest singur lucru este de trebuință ființei omenești în această lume: să creadă în Singurul Dumnezeu, Cel Adevărat, și să trăiască după poruncile Sale, acest singur lucru este de trebuință fiecărei ființe omenești. [...]

Căci și noi trebuie să înviem în ziua înfricoșătoarei Judecăți. Și noi trebuie să ieșim din trupul, care astăzi este cu noi, ca și el să se curățească și să învieze în Viața veșnică. Aceasta se va petrece fără îndoială, dovadă este faptul că Domnul a înviat cu trupul și viază cu trupul în Ceruri, și deasupra tuturor Cerurilor. Și același lucru s-a petrecut și cu Preasfânta Maică a Domnului, și ea viază în Ceruri, și deasupra tuturor Cerurilor. Căci ea, cea dintâi, a împlinit Evanghelia Domnului

Hristos. Preasfânta Maică a Domnului, născându-ne pe Mântuitorul, a împlinit toate poruncile Sale pe pământ (Lc 3, 51; 10, 28), și astfel a dat tuturor oamenilor pildă ca și noi să facem la fel. Nu numai aceasta, dar ea dăruiește fiecăruia forța și puterea să se întoarcă spre ea și să îplinească poruncile Domnului Hristos.

Și Preasfânta Maică a Domnului arată prin nenumărate minuni că ea este, cu adevărat, după Domnul Hristos, întâia Apărătoare a neamului omenească, și că tot ceea ce are loc în Biserică se întâmplă prin ea. Ea ni L-a născut pe Dumnezeu și prin aceasta ne-a dăruit toate bunătățile cerești, toată vrednicia cerească. De aceea, spune un Sfânt Părinte, toate darurile pe care ni le-a adus Domnul Hristos, ni le-a adus prin Preasfânta Sa Maică, prin Preasfânta Născătoare de

Dumnezeu. Și nouă ne trebuie aceste daruri, darurile vieții, ne trebuie Adevărul dumnezeiesc, Dreptatea dumnezeiască, Binele dumnezeiesc, Dragostea dumnezeiască, toate acestea ne sunt de trebuință. Și toate acestea le dobândim de la Domnul Hristos prin Preasfânta Maică a Domnului, care se roagă pentru noi, care cere în rugăciune toate darurile Sale dumnezeiești pentru fiecare faptură omenească ce i s-a adresat pentru ajutor.

Fie ca ea să fie mijlocitoare între noi și Fiul său Dumnezeu și să ne dăruiască puterile dumnezeiești ce ne sunt de trebuință pentru a duce viață cucernică în această lume. Iar viața noastră începe aici pe pământ și se continuă în toate veacurile. ❖

**Sfântul Justin Popovici
din „Predică la Adormirea
Preasfintei de Dumnezeu Născătoare”**

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 13-20 AUGUST 2017

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 13 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 10-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului) Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 14 august	11 ⁰⁰ -12 ⁰⁰ 12 ⁰⁰ -18 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Slujba de scoatere din altar a Sfântului Epitaf al Adormirii Maicii Domnului și așezarea lui în mijlocul bisericii Acatiste și Paraclise ale Maicii Domnului Închinare la Epitaful Maicii Domnului Vecernie Mare cu Litie – Prohodul Adormirii Maicii Domnului
Marți 15 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Hramul bisericii „Șerban Vodă” – Adormirea Maicii Domnului Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 16 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 18 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 19 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 20 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 11-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv) Utrenia, Sfânta Liturghie

SFÂRȘITUL SFINȚILOR MARTIRI BRÂNCOVENI

În Săptămâna Patimilor din anul 1714, în urma trădării unor boieri, care l-au clevetit că unelțește împotriva turcilor, la București a sosit o mulțime de ostași trimiși de sultanul Ahmed al III-lea, care l-au luat pe Constantin Vodă cu fiii și ginerii săi și l-au dus la Inalta Poartă, în jalea tuturor locuitorilor orașului. Luându-și rămas bun, Constantin a zis noului domnitor și celor din apropiere lui: „Dacă aceste nenorociri sunt de la Dumnezeu pentru păcatele mele, facă-se voia Lui! Dacă sunt însă fructul răutății omenești, pentru pieirea mea, Dumnezeu să ierte pe dușmanii mei?”

❖ La Constantinopol, creștinul voievod și fiul său cel mare au fost chinuți cumplit de către necredincioși vreme de patru luni, ca să dea toate averile lor, pe care turcii le bănuiau că sunt foarte mari, însă nu găsiseră decât puține. Deci au fost supuși la amarnice munci: întinderea pe roată, cetluirea capului cu un cerc de fier, arderea cu fierul înroșit în foc pe piept și pe spate, înțeparea mâinilor și a picioarelor. La sfârșit, după ce au smuls tot ce se putea de la bătrânul voievod, fără însă să găsească averea la care se așteptau ei, turcii l-au pus să aleagă între trecerea la mahomedanism și moarte. Dar Constantin și fiii săi au rămas neclintți în credința lor, astfel că în ziua praznicului Adormirii Maicii Domnului, la 15 august, când Dreptcredinciosul Voievod Constantin Brancoveanul împlinea 60 de ani și era ziua de nume a doamnei sale, Marica, el a fost scos din temniță împreună cu fiii săi și cu sfetnicul Ianache, pentru a primi sfârșitul mucenicesc.

❖ Mărturisitorii lui Hristos au fost duși pe străzile orașului lui Constantin, îmbrăcați numai în cămăși, desculți, cu capetele descoperite și legați în lanțuri, întocmai ca răufăcătorii. La locul de tăiere aștepta mulțime de popor, sultanul Ahmed al III-lea, vizirul său și ambasadorii marilor puteri europene. Acolo mucenicii fiind puși în genunchi, mult pătimitorul Constantin i-a îmbărbătat pe fiii săi: „Fiii mei, iată, toate avuțiile le-am pierdut. Să nu ne pierdem și sufletele! Stați tari, bărbătește, dragii mei, și nu băgați seamă la moarte. Priviți la Hristos, Mântuitorul nostru, câte a răbdat pentru noi și cu ce moarte de ocară a murit! Credeți tare în aceasta și nu vă mișcați din credința ortodoxă pentru viața și lumea aceasta! Aduceți-vă aminte de Sfântul Pavel, ce zice: că nici sabie, nici îmbulzeală, nici moarte, nici alta orice nu-l va despărți de Hristos; că nu sunt

vrednice muncile și nevoile acestea de aici spre mărirea ceea ce o va da Hristos. Acuma dară, o dulcii mei fii, cu sângele nostru să spălăm păcatele noastre.”

❖ Deci au căzut capetele vistiernicului Ianache Văcărescu, apoi al fiului celui mare, Constantin, după aceea al lui Ștefan și al lui Radu. Iar când a venit rândul copilului Mateiaș, care avea numai 12 ani, și călăul a ridicat sabia să-i taie capul, acesta s-a înspăimântat și a strigat sultanului să-l ierte că se va face musulman. Atunci tatăl său, plin de bărbăție, i-a zis: „Din sângele nostru n-a mai fost nimeni care să-și piardă credința. Dacă este cu puțință, să mori de o mie de ori, decât să-ți lepezi credința strămoșească pentru a trăi câțiva ani mai mulți pe pământ”. Atunci copilul s-a întărit și, întinzându-și liniștit gâtul pe tăietori, a zis călăului: „Vreau să mor creștin. Lovește!”

❖ Trupurile mucenicilor au fost apoi aruncate de păgâni în mare, de unde au fost culese de creștini milostivi, care le-au îngropat în taină și cu evlavie, nu departe de Constantinopol, în insula Halchi, în biserica mănăstirii Maicii Domnului, care fusese ajutată înainte de domnul Constantin. Credincioasa sa soție, doamna Marica, cu care voievodul avusese 11 copii - patru fii și șapte fete -, a fost surghiunită cu fetele sale și cu ginerii pentru mai mulți ani. În 1720, ea a reușit să aducă în țară sfintele moaște ale domnitorului și le-a înmormântat în biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, ctitoria sa, unde de atunci și până în zilele noastre veghează lumina candelii care amintește locul de odihnă al Voievodului mucenic. ❖ *(Din: Viețile Sfinților)*

Cinstirea albinelor față de sfintele icoane

În regiunea Kapandriti de lângă Atena s-a petrecut o minune. Acum (n.r. - mai bine de) 10 ani, un apicultor credincios pe nume Isidoros Ţiminis, s-a gândit să pună în unul dintre stupii săi o icoană cu Răstignirea Domnului. Curând după aceea, când a deschis stupul, a rămas uimit cum albinele și-au arătat cinstea față de icoană, „brodând-o” în ceară, însă lăsând neacoperite fața și trupul Domnului. De atunci, în fiecare primăvară, pune în stupi icoane ale Mântuitorului, ale Fecioarei Maria și ale Sfinților și rezultatul este același.

Odată am adus de la o mănăstire o icoană ce avea pictat pe ea Golgota și cele trei cruci. Albinele „brodaseră” cu ceară întreaga suprafață, lăsând doar o mică suprafață pentru a vedea Crucea Domnului și pe tâlharul din partea dreaptă în timp ce tâlharul din partea stângă era acoperit cu un strat gros de ceară.

Ultima dată, am așezat o icoană a Sfântului Arhidiacon Ștefan. După cum vedeți, întreaga icoană este acoperită de ceara albinelor, afară de fața și trupul Mucenicului. ❖ *(Sursa: doxologia.ro)*